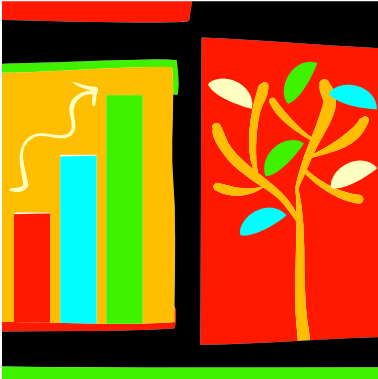

Quý nhân đến nhà

Chính cái “mác” cán bộ lương thực cộng với hai câu thơ có “khóe thu ba” đã khiến con gái ông hàng thịt, vợ Nò bây giờ, theo không hẳn bằng cách dạy cho hẳn làm đàn ông sau một bữa cháo lòng tiết canh nóng hôi hổi vào lúc ba giờ sáng và ít lâu sau, thị bảo có thai, bắt hẳn phải cưới để bảo toàn danh giá cho họ hàng, cho bố mẹ thị.

Đã mấy hôm nay, Lê Xuân Nò lo lắng cho chuyến đi chơi xuân đến rạc cả người nhưng trong lòng thì rất kiêu hãnh với mẹ vợ lắm điều. Mẹ đã nhiều lần tỏ ra khinh hẳn không có bạn, không biết giao tiếp. Người ta giàu vì bạn, sang vì vợ. Cứ theo mẹ, mẹ đã làm cho hẳn sang ra nhiều nhưng nhà hẳn chưa giàu có lẽ vì hẳn chả có quý nhân nào phù trợ cả, tốt nhất chả ai biểu xén được đồng cắc nào. Ngay cả khi bố hẳn chết cũng chỉ có một vòng hoa của Hội Bảo thọ xã.

Lần này thì khác, hẳn vừa chấp mỗi được với hội bạn học cũ, cái hội bạn lớp 10B của hẳn hiện nhiều đứa đang có chức tước trên tỉnh. Cứ điểm mặt sơ sơ đã thấy toàn những nhân vật có cỡ đáng nể: Thăng Đình là Giám đốc Sở Thủy lợi, cái Tần là Phó giám đốc Sở Giáo dục,

cái An là Trưởng phòng Ngoại hối của Ngân hàng Đầu tư, thăng Bộ là Chủ tịch Liên đoàn lao động thị xã... Đứa xoàng nhất là thằng Tình cũng đang chủ nhiệm một lớp năng khiếu của Trường trung học phổ thông có tiếng vào loại bậc nhất của tỉnh.

Hắn được biết cái hội 10B trên tỉnh đã có truyền thống họp mặt đầu năm đầu từ hồi 1996. Người đưa tin và mời hắn là Tuấn, bạn cùng lớp, thượng tá quân đội về hưu non giờ đang là một doanh nhân có máu mặt. Nhà Tuấn được đặt là bản doanh cho các cuộc gặp định kỳ đầu năm. Theo Tuấn nói, bạn cũ đến ăn bánh chưng với nhau. Ai có niềm vui nỗi buồn gì thì bày tỏ để cùng mừng cùng lo trong năm mới. Cứ theo Tuấn thì cái hội 10B đã giúp nhau được nhiều việc lắm. Cụ thể là đã giúp Tần xây được nhà ba tầng rưỡi, giúp An kéo được ông chồng hay có tính "dập dìu lá gió cành chim" trở về với tổ ấm, giúp Bộ chuyển công tác từ biên giới về thị xã, v.v... Riêng thầy giáo Tình đã phát hiện ra tám học sinh có năng khiếu là con cái của hội 10B, bồi dưỡng giới thiệu cho các kỳ thi học giỏi, ba cháu đã đoạt giải quốc gia, một cháu được đi thi toán quốc tế, các cháu còn lại đều đỗ điểm cao vào đại học ngon lành.

Lê Xuân Nò đem những thông tin ấy về khoe, vợ hắn bảo: "Bạn anh giỏi thế, anh thử nhờ cải tạo cái thằng Nội nhà mình đi. Tôi không cần nó là giáo sư, tiến sĩ gì mà chỉ cần được lên tỉnh làm việc cho khuất mắt. Nhìn cái mặt ngu đần của nó, tôi sốt tiết lắm rồi!". Hắn cười khinh mạn nhìn vợ: "Trình độ cô thì chỉ dám ước có thể thôi cũng phải. Còn tôi, tôi sẽ nhờ cậu Tình bồi dưỡng để nó đi thi kỹ sư, bác sĩ".

Nghe thế, vợ hăn chép miệng đánh choẹt một cái. Lê Xuân Nò rất cảm động tác này của mẹ vợ. Nhưng rồi hăn không dại gì mà dây vào. Những lúc như thế hăn cứ thầm nhủ: “Một câu nhin, chín câu lành. Thằng đàn bà thì có vinh quang gì, nó chửi tục đại mặt”. Dẫn lòng là vậy nhưng từ thăm sâu hăn rất cảm mẹ.

Mẹ vợ Lê Xuân Nò cứ luôn ngang phè, cứ có kiêu ăn nói mà theo hăn chỉ thấy ở lũ lưu manh côn đồ. Chỉ cần hăn có lời nói, cử chỉ hơi trái ý mẹ là ngọn lửa hận thù ấy lại bùng lên. Mặc dù mẹ đến với hăn là tự nguyện, thậm chí còn theo không hăn. Mẹ vốn xuất thân trong một gia đình bán thịt lợn. Mẹ giống bà mẹ, dáng người cao ráo, da trắng và cặp mắt mà đã ví như “khỏe thu ba”. Nò còn làm cả thơ để tặng mẹ và dành cho đôi mắt đó hai câu thơ, hai câu thơ có tính quyết định để mẹ trao trọn trái tim thiếu nữ cho Lê Xuân Nò. Đến bây giờ thỉnh thoảng mẹ lại đem hai câu thơ đó ra giễu hăn và khẳng định Nò “thó” của ai, chứ sau khi lấy nhau, mẹ không thấy Nò phát tiết gì về thơ cả.

Những lúc mẹ dẫu mủ, mắt long lên, ném cái nhìn như những chiếc đầu đạn về phía hăn, hăn cắn răng nuốt giận, nuốt cả ý nghĩ: “Tại sao mình lại làm thơ về đôi mắt của con nặc nô này nhỉ?”. Nhưng rồi khi bình tĩnh lại, trong hăn có sự thông cảm với cơn nộ khí của mẹ. Vì thế, cứ có cơ hội là mẹ giở trò khích bác hăn.

Hôm nay cũng vậy, lúc hăn đang cẩn thận sửa lại cái ca vát Tàu màu đỏ chóc ở cổ cồn áo trắng, mẹ dài giọng nói: “Diện vừa thôi, biết có nên cơm cháo gì mà hí hửng!”. Hăn cười một cách khinh khi: “Đợi đấy!”. Xoa một ít thuốc nẻ cho da mặt đỡ khô, Nò khe khẽ huýt sáo,

dắt xe, nổ máy rồ ga từ sân phóng thẳng ra cái ngõ ống dài hun hút. Ngoài đường cái, thỉnh thoảng hấn lại ghé mắt nhìn vào gương chiếu hậu, khẽ tủm tỉm. Hấn nhủ thầm: "Mình vận thế này ngồi với đám bạn có chức quyền trên tỉnh cũng chả đến nỗi có cái gì".

Hấn theo địa chỉ mà Thượng tá Tuấn đưa hôm trước tìm đến một phố làng nằm giữa lòng thị xã. Đang định dắt xe vào ngôi nhà có vườn hoa cây cảnh um tùm phía trước, hấn chợt thốt lên một câu tục tĩu: "Mẹ kiếp! Thế đếch nào lại gặp thẳng chó chết ở đây!". Thốt lên như thế và hấn nhanh chóng lúi xe ra xa rồi mới dám nổ máy, phóng đi như một kẻ chạy trốn.

Dọc đường về nhà, hấn chán ngán luôn miệng văng tục chửi đổng một mình. Hấn lo sẽ giải thích với mẹ vợ lắm điều thế nào đây?

Trước mắt hấn lại hiện ra cái mặt của "thẳng chó chết" mà hấn chửi tục lúc nãy. Hấn lẩm bẩm: "Năm nay làm sao nó lại mò về đây cơ chứ? Tại sao mình không hỏi Tuấn trước nhỉ?".

Mặc dù rất rối trí, rất tẽn tò khi sẽ phải đối mặt với mẹ vợ ở nhà, hấn vẫn không quên được một mảnh hồi ức màu đen mà bấy lâu nay hấn thấy không đáng nhớ

Cách đây mấy mươi năm, ở cái làng cuối sông đầu bể xa đường cái thăm thẳm, hấn được xem như một cậu công tử trâm anh thế phiệt cấp làng, bởi hấn có ông bố làm trưởng phòng nông nghiệp của huyện. Làng có dăm người đi học trường huyện nhưng chỉ hấn là con cán bộ thoát ly, lại là chủ nhân của một chiếc xe đạp Phượng hoàng. Hấn yêu chìm yêu nổi cô gái cùng lớp cùng làng tên là Tâm nhưng không làm sao lung lay được trái tim cô nữ sinh thôn dã này. Đã thế

hình như Tâm đã có tình ý với một cậu khác xóm cùng làng với Nò tên là Chùng, kẻ có thù riêng với nhà hăn.

Về hình thức và học lực thì Chùng hơn hăn Nò nhưng Chùng con nhà nghèo lại mồ côi, họ hàng ít. Ngày ngày Chùng phải đi bộ 10 cây số, về bộ 10 cây để theo học trường huyện, còn Nò thì luôn ngự trên chiếc xe đạp Phượng hoàng xích hộp, râu tôm kêu tanh tách. Nò sướng nhất là những ngày mưa rét, khi Chùng lồm cồm vừa đi, vừa chạy trên đường cái đá dăm cho kịp giờ học thì Nò phóng chiếc Phượng hoàng bấm chuông reng reng vút qua. Các tối thứ bảy, Nò diện bộ gabadın mua bằng phiếu vải cán bộ của ông bố, đeo chiếc đài Xionmao cũng của ông bố đến nhà Tâm, vắn oang oang cho cả nhà Tâm nghe. Mấy bà hàng xóm đến nghe nhờ cứ khen Tâm tốt số, bà mẹ Tâm sắp kén được rể giàu.

Nhưng sự đời lại cứ trái khoáy. Tâm một mực từ chối Nò để yêu Chùng, một kẻ kiết xác, lý lịch nội tộc thì có ông chú ruột đã có lần “ra” khỏi hợp tác xã, tháng ba ngày tám thường bỏ sản xuất đi làm thợ xây trên tỉnh. Nò đem tất cả nông nổi tình cảm của mình tâm sự với ông bố trưởng phòng. Nghe xong, ông bảo con trai một cách khẳng định:

- Để bố lo !

Ông bố lo bằng cách trực tiếp đến nói chuyện người lớn với mẹ Tâm. Ông bảo bà mẹ gọi Tâm ra, ông khen Tâm học giỏi có triển vọng, lý lịch cơ bản, ông sẽ can thiệp với bên phòng giáo dục cho Tâm đi học nước ngoài để phát triển tài năng còn như muốn làm việc nhàn nhả ngay thì ông sẽ xin cho làm văn phòng ở huyện. Cuối cùng thì ông

ngỏ ý muốn Tâm sẽ là dâu con trong nhà. Tâm cúi đầu từ chối ông bằng câu: "Thưa bác, cháu chưa nghĩ đến chuyện đó". Ông trưởng phòng dịu dàng: "Bác cũng có nghe tình cảm riêng tư của cháu, thanh niên hay phải lòng mặt mà không nhìn rõ bản chất của nhau. Cháu phải hết sức cảnh giác mới được". Tâm nhìn ông hỏi: "Thưa bác, cháu phải cảnh giác gì ạ?". Ông trưởng phòng nói thẳng ra: "Ai chả biết cháu đang có tình cảm với cậu Chùng. Nói thật với cháu, thẳng ấy thì không bao giờ mở mắt được đâu. Cháu nói thật đi, chúng mày đã sâu nặng lắm rồi phải không?". Tâm đáp ráo hoảnh: "Đó là việc riêng, bác không nên tò mò". Không ngờ bị phản ứng, ông trưởng phòng có gốc gác là một cán bộ xã đập bàn quát: "Bác phụ trách nông nghiệp của cả huyện mà mày dám nói xược thế à? Bác báo với hiệu trưởng cấp ba một câu là mày phải về nhà đi cày đấy!". Tâm cười bướng bỉnh: "Tùy bác".

Một lần đi bán mía trên chợ tỉnh, Chùng mua được một chiếc quần quân trang màu ô liu của đám người chuyên buôn quần áo trao tay. Mất thêm ít tiền nữa, anh vào hiệu may thị xã sửa cạp quần cho vừa bụng. Chùng hãnh diện mặc chiếc quần mới cứng đã được chị thợ may là có ly ở hai ống đi học thì bị công an xóm bắt. Lý do là hôm trước một anh tân binh đóng quân ở làng cũng mất một chiếc quần, màu sắc, cỡ số giống như cái quần Chùng mặc. Chùng giải thích cách gì cũng không lại với ông công an xóm là anh rể của Lê Xuân Nò. Người trong làng bán tín bán nghi còn ông chú ruột của Chùng thì đau khổ nói với thẳng cháu mồ côi: "Tại chú, họ trả thù đấy thôi!". Ông chú nói rồi kể cho Chùng nghe cái dạo ông trưởng phòng, bố

của Lê Xuân Nò mất chức phó chủ tịch tài mậu xã vì chuyện tham ô tiền xây dựng Trường cấp I. Đang từ một ông ngồi bàn giấy trở thành dân thường, ông ta cũng phải cổ cày vai bừa, gồng gánh phân tro như những nông dân trong làng.

Hồi ấy ông chú của Chừng chưa đầy 30 tuổi, tính lại hay bôi bác, pha trò. Thấy ông cựu phó chủ tịch lòng không quấy gánh phân, ông vỗ vai ông ta đùa: “Ngồi bàn giấy, nay phải gánh phân, có đau vai không?”. Ông phó cựu cười gượng: “Đang quen dần”. Cười thế nhưng ông phó cựu ỨC NGẦM ĐẦY BỤNG. Năm sau, nhờ có ô dù, ông phó cựu được điều lên huyện phụ trách xưởng máy kéo rồi ít lâu sau ông được đề bạt là trưởng phòng nông nghiệp. Cứ chiều thứ bảy là ông đeo đai, đi xe Favorit về làng oách hơn hẳn ngày trước nhiều. Một lần phải phanh đến cháy lốp vì ông chú của Chừng đang rập người lôi xe than lên dốc chắn ngang đường, ông trưởng phòng cười nửa miệng hỏi kẻ đã bỉ báng ông ngày trước: “Vẫn kiếp trâu bò thế à?”. Ông chú Chừng cũng không phải tay vừa. Ông đốp chát lại: “Cái nòi ăn bẩn không bền được đâu”. Và cũng từ đấy, ông chú của Chừng bị chụp cái mũ xúc phạm lãnh đạo.

Việc Chừng bị công an xóm bắt quả tang lấy cắp đồ quân trang được Lê Xuân Nò đưa ra cuộc họp lớp. Chỉ có dăm người theo phe Nò đòi kỷ luật đuổi học Chừng. Nò còn chất vấn Chừng: “Có tổ chức phản động nào xúi giục Chừng không? Chừng lấy cắp quân trang với động cơ gì?”. Chừng thẳng thừng đáp: “Có khi chính cậu là người ăn cắp đấy!”. Nò gầm lên xông lại đánh “tên ăn cắp” nhưng bị Chừng gạt tay đỡ khiến hấn ngã vấp mặt vào cạnh bàn làm gãy mất hai chiếc

răng cửa. Tội cũ cộng với tội mới, Chùng bị đuổi học. Hơn một năm sau cậu ta xin được làm công nhân lâm nghiệp ở đầu tận tít miền Cao Bằng, Lạng Sơn. Tâm được vào Đại học Sư phạm. Còn Lê Xuân Nò trượt tốt nghiệp, sau đó có học lại thi lại thêm hai năm nữa nhưng vẫn trượt. Ông bố quyền thế xin cho được làm cán bộ lương thực ở cửa hàng thị trấn. Chính cái "mác" này cộng với hai câu thơ có "khóe thu ba" đã khiến con gái ông hàng thịt, vợ Nò bây giờ, theo không hẳn bằng cách dạy cho hẳn làm đàn ông sau một bữa cháo lòng tiết canh nóng hôi hổi vào lúc ba giờ sáng và ít lâu sau, thị bảo có thai, bắt hẳn phải cưới để bảo toàn danh giá cho họ hàng, cho bố mẹ thị.

Cưới xong, mãi chả thấy mang bụng, hẳn hỏi thì thị cười ré lên: "Ăn chơi đã, con cái vội đến gì!". Đến khi xóa bỏ sổ gạo và tem phiếu, cái nghề của Nò trở nên kém quan trọng, rơi vào cảnh người dôi ra, việc chả có. Bởi không bằng cấp, không chức tước, ông bố trưởng phòng lại đã về hưu nên Lê Xuân Nò bị xếp vào loại "về một cục". Cũng may nhờ ông nhạc có cái nghề mổ lợn gia truyền nên Nò có chỗ phụ giúp, kiếm được miếng sốt, miếng nguội thường ngày. Con cái Nò cũng không thiếu dinh dưỡng nên đứa nào đứa nấy đều béo nần nần nhưng mà đầu óc chúng thì cứ trì độn thế nào ấy.

Hồi mới cưới vợ, Nò cũng có biết Chùng và Tâm đã lấy nhau. Họ về quê đưa hai bà mẹ già đi theo. Rồi lại nghe Chùng về Hà Nội công tác có chức tước gì đó mà được đi xe ô tô con. Nghe thế thôi chứ mấy chục năm nay, Nò không hề gặp hai con người ấy.

Và hôm nay Chùng đứng lừng lững cao lớn, sang trọng giữa đám bạn

giữa sân nhà Thượng tá Tuân. Nò xấu hổ đã trót vắng ra mấy từ tục tằn: "Thằng chó chết!". Hăn tự lục vấn: "Không biết ai là thằng chó chết". Hăn cảm thấy ân hận khiến hăn không dám vào gặp Chùng, gặp bạn bè cũ. Sông có khúc, người có lúc, chả gì hăn cũng từng là cán bộ một ngành quan trọng. Nghĩ thế, hăn muốn quay lại nhưng nhận ra là bánh xe trước của hăn đã lọt vào cái ngõ ổng...

Mụ vợ đang quét sân quèn quét ngoài ra hỏi mát:

- Sao, ăn cỗ gì nhanh thế?

Hăn không đáp, dắt xe vào sân, tay khế nới cái nút cà vạt. Vợ hăn bồi thêm:

- Không tìm thấy nhà à?

- Tìm ...

- Biết ngay mà, người ta đái bơi thế tôi, chứ cóc cáy như ông làm xấu đội hình...

- Im đi!

Mụ vợ không im:

- Gần người sang khó lắm! Thôi, kiếp trâu thì yêu lấy cái cày!

Cũng như mọi lần, Nò lại thủ thế bằng sự im lặng. Hăn vào nhà, vớ cái điếu cày hút một lúc ba điếu liền. Khói theo lỗ mũi và miệng hăn tỏa um khắp cả gian nhà. Hăn đang giấu nỗi buồn bực trong khói thuốc thì đứa con gái 10 tuổi chạy như bay về nói trong hơi thở:

- Bố ơi, mẹ ơi, ô tô đến nhà ta, nhiều lắm, bốn năm cái...

Hăn gắt:

- Xe đến nhà ông Đại tá Bình đấy! Tí tởn.

Đứa con gái cãi:

- Xe đến nhà ta. Bác đầu hói còn hỏi, con có phải con gái bố Lê Xuân Nò không mà.

Hắn nhìn ra thấy vợ hắn đứng như trời trồng ở sân. Phía đầu cái ngõ ống phải đến hai mươi người cả nam cả nữ, đường bệ, sang trọng đi vào. Người đi đầu chính là Chùng rồi đến Tâm, đến An, đến Tuân, đến Bộ, đến Tình... Hắn khẽ kêu lên: "Đúng là chúng nó đến thật rồi!".

Hắn lóng ngóng đi ra. Bạn bè quây lấy hắn, lấy vợ hắn bắt tay, chúc mừng năm mới. Hắn ngợp niềm kiêu hãnh đến nỗi không thể cất được lời nhưng hắn cố ghìm để nước mắt không chảy ra. Rồi hắn nghe tiếng Tuân nói: "Chờ mãi không thấy cậu đến. Bọn này đoán là cậu bận. Nay nhân có vợ chồng Chùng - Tâm về, bọn mình mời vợ chồng cậu đi đến Sông chơi xuân!". - Tuân nói và quay sang vợ hắn - Chúng tôi xin trân trọng mời chị Nò ạ.

Sợ mẹ vợ có nhớ lời gì chẳng nên hắn vội lên tiếng:

- Chả mấy khi các cậu về đây. Xin mời ở lại ăn bữa cơm muối với vợ chồng mình, sau đó đi chơi đâu cũng được! - Rồi hắn bảo vợ - Mình sang nhờ ông.

- Vâng, em đi ngay !

Nghe tiếng "em" của vợ, hắn sướng rơn cả người và tự hào nữa.

Tiếng "em" gần ba mươi năm nay hắn mới được nghe lại từ lời thị.

Mẹ vợ xoắn xoắn bước đi. Chùng bảo hắn:

- Đường có xa không, Nò?

- À, cũng gần thôi.

- Nếu xa thì lấy ô tô đi cho đỡ mệt, đừng vì bạn bè mà làm khổ vợ

con.

Nò phấn chấn:

- Ừ nhĩ ! - Rồi Nò gọi với theo vợ - Mình ơi, em ơi chờ đi tô đón ông cho nhanh.

Mụ vợ ngượng, lắc đầu. Nò chạy đến sát bảo nhỏ mụ:

- Sang cũng không biết đặng mà sang, để cho ông phải nể anh nữa chứ.

Mụ vợ như hiểu ra nhưng mặt mụ, nhất là cái mũi củ tỏi cứ đỏ tía lên như mào gà chọi.

Chừng nói với người tài xế của mình rồi chiếc xe Camry màu đen bóng loáng chở vợ Nò đến nhà bố vợ hăn để đón ông hàng thịt sang giết lợn đãi các quý nhân vừa mới từ tỉnh về.

Trong nhà Nò, bạn bè một thuở tuổi đã ngót nghét năm mươi ngời quây quần bên nhau. Ai đó kể chuyện gì chắc vui lắm nên thỉnh thoảng lại rộ lên những tràng cười như ngô rang nổ.

Sưu tầm: ABCD

Nguồn: VNCA

Được bạn: Tổ Tâm đưa lên

vào ngày: 17 tháng 3 năm 2006